

Hristos: produsul noului legământ

Miercuri, 19 septembrie 2007

Gili Cârstea

Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este un concept nebulos pentru cei mai mulți din poporul nostru. Motivul este acela că solia 1888 a fost confundată cu îndreptățirea prin credință, ceea ce îi face pe pastorii noștri să declare cu mândrie că ei cred și acceptă solia 1888.

Lumina trimisă în 1888 era cât se poate de simplă și cu totul ancorată în Scriptură. Ea făcea conexiunea vitală între Ieremia și Pavel, conexiune pe care biserica nu o văzuse până atunci. Noul legământ (Ier 31:31) și taina evlaviei (Col 1:27) reprezentau temelia planului de mântuire și a întregii creații a lui Dumnezeu. Scrierea legii în inimă și părtășia de natură divină prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii reprezentau aceeași lucrare, aceeași acțiune de conectare a ființei create la izvorul vieții.

Omenirea avea nevoie să vadă și să înțeleagă acest lucru. Dumnezeu a răspuns acestei nevoi. Hristos a fost întruparea perfectă a Sanctuarului, o lecție milenară profundă, clară, de netăgăduit. Dumnezeu a pus în fața omenirii împlinirea noului legământ: Scrierea legii într-un templu aparținând familiei umane, conectarea la izvorul vieții prin locuirea Creatorului în templul Său.

Omenirea a privit, dar nu a înțeles. Ea nu a văzut în Hristos scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, și nici nu a înțeles cauzele care au produs neprihănire în viața unui membru al familiei umane. Au fost găsite tot felul de explicații, cea mai populară fiind aceea că El, fiind Dumnezeu, nu putea păcătui.

Această situație deplorabilă a împiedicat biserica să producă rezultatul muncii sufletului lui Hristos: Un grup de oameni trăind în neprihănire ca rezultat al împlinirii noului legământ. Au trecut secolele unul după altul și scopul lui Dumnezeu nu s-a putut realiza.

În solia 1888 Dumnezeu a dorit să explice cauzele neprihănirii lui Hristos. El trebuia văzut ca un prim rezultat al noului legământ, și cum reacționează o ființă umană atunci când devine o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Omenirea a avut sub ochi rezultatul glorios al tainei evlaviei, când două naturi unite produc o ființă nouă, trăind în neprihănire în mijlocul păcatului.

Fiul omului declara fără echivoc: “Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Aceasta este neprihănirea lui Hristos, și ea nu poate fi obținută altfel, oricât s-ar zbate biserica. Îndemnul “priviți și trăiți” a fost înțeles cu totul greșit. Oamenii au fost îndemnați să analizeze viața lui Hristos și apoi să facă și ei la fel. Îndemnul însemna altceva. Însemna să acceptăm noul legământ, să dorim taina evlaviei, ca Dumnezeu să ne poată face și pe noi locuințe ale Duhului Sfânt, așa cum a fost făcut Fratele nostru mai mare.

Hristos credea că este un templu al lui Dumnezeu. Aceasta este credința lui Isus, credința generației finale, și doar datorită acestui lucru ei i se va da să se îmbrace în haine albe. Hainele albe sunt rezultatul revenirii Duhului Sfânt în templul inimii, o scriere a caracterului lui Dumnezeu – legea – pe tablele de carne ale unei inimi noi.

Când caracterul lui Dumnezeu este unit cu natura umană căzută, neprihănirea lui Hristos este produsul natural al acestei fuziuni și nu este nevoie de niciun efort omenesc spre a trăi fără păcat. Legea devine sistemul de operare al întregii ființe omenești – o împlinire perfectă a noului legământ, a scopului lui Dumnezeu cu fiecare ființă creată.

Ce urmează când acest lucru va fi înțeles de poporul lui Dumnezeu? Nunta Mielului.

Aceasta este solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, și nu există nicio altă variantă la milenara încropeală laodiceană.